

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 9Er/470/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314209117
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniel Koneracký
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4314209117.3

Uznesenie

Okresný súd Levice v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava, zast.: Advokátska kancelária Advocate s.r.o., IČO: 36 865 141, Pribinova 25, Bratislava, proti povinnej: P. X., N.. XX.XX.XXXX, V. XX/XX, Ž., o vymoženie 561,27 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd návrh povinnej na povolenie odkladu exekúcie **z a m i e t a** .

II. Súd **v y h l a s u j e** exekúciu za **n e p r í p u s t n ú** .

III. Súd exekúciu **z a s t a v u j e** .

IV. Súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, súd náhradu trov exekúcie **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom na vykonanie exekúcie spísaným do zápisnice u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutému, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava (ďalej len „súdny exekútor“) dňa 12.02.2014 sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie pohľadávky 561,27 eura s príslušenstvom, na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 01237/12 zo dňa 23.05.2012 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.06.2012 a vykonateľnosť dňa 14.06.2012 (ďalej aj ako „rozhodcovský rozsudok“).

2. Dňa 15.07.2014 vydal súd poverenie, ktorým poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v prospech oprávneného.

3. Súdny exekútor dňa 17.01.2019 postúpil súdu návrh povinnej na odklad a zastavenie exekúcie, ktorý povinná odôvodnila tým, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré viedli k zániku vymáhaného nároku a sú tu okolnosti, ktoré bránia jeho vykonateľnosti, exekučný titul je v rozpore s dobrými mravmi, Ústavou Slovenskej republiky a úniijným právom. Povinná uviedla, že právomoc rozhodcovského rozsudku bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone (rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka), súd v exekučnom konaní nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona. Povinná ďalej uviedla, že neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia, pretože rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a účastníkovi konania bolo odňaté právo na spravodlivé súdne konanie, súd nepodrobil súdnej kontrole spotrebiteľskú zmluvu a rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom (súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, nezistil existenciu, či tu právo je alebo nie je, neurčil, či je zmluva platná alebo nie z úradnej povinnosti, nezistil, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, súd nezistil, či

zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, neurčil, či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky a súd nepreskúmal ex offo zmluvu v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS). Povinná ďalej uviedla, že základným predpokladom na úspešné a zákonné vedenie exekúcie oprávneného voči povinnému je existencia riadneho exekučného titulu, ktorým môže byť iba rozhodnutie, ktoré je vykonateľné. Uviedla, že právna teória rozlišuje medzi formálnou a materiálnou vykonateľnosťou, pričom formálnou vykonateľnosťou sa rozumie dodržanie zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, uplynutie lehoty na plnenie a podanie, resp. nepodanie oprávneného prostriedku proti rozhodnutiu a súd je povinný skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené. Materiálnymi podmienkami vykonateľnosti exekučného titulu sú napr. to, či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú, resp. či existovali v čase vydania rozhodnutia, teda, či nejde o rozhodnutie voči nejestvujúcemu subjektu, pričom účastníci musia byť v rozhodnutí dostatočne individualizovaní. Prieskumná činnosť exekučného súdu je obmedzená na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul formálne a materiálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu. Podľa povinnej, súd i napriek tomu, že zmluva s oprávneným je zmluvou spotrebiteľskou, obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok (napr. kumuláciu viacerých zmluvných pokút, vysoké úroky, absenciu obligatórných náležitostí zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, spôsob rozvrhnutia úhrady jednotlivých splátok a je zároveň nekalou obchodnou praktikou), exekučný titul vydal, čím jej odoprel spotrebiteľskú ochranu. Povinná uviedla, že úver nikdy nebrala na podnikateľské účely, ale jej jediným zdrojom príjmu toho času bol príjem zo sprostredkovania úverov pre spoločnosť Provident. Povinná záverom žiadala o povolenie odkladu exekúcie z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinnej na odklad a zastavenie exekúcie uviedol, že posudzovanie povinného ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Oprávnený poukázal na skutočnosť, že dňa 07.06.2011 uzavrel s povinnou zmluvu o úvere č. 6119229462, na základe ktorej bol povinnej poskytnutý úver na účel podnikania. Povinná v zmluve o úvere uviedla a aj osobitne podpísala vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel (ďalej len „zmluva o úvere“). Povinná zmluvu o úvere uzatvorila ako dlžník pod obchodným menom P. X., ako fyzická osoba - podnikateľ označený identifikačným číslom 44341385, pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konala v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinná poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použila. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinnej, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. Povinná toto svoje vyhlásenie potvrdila svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinnou následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Povinná ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazovala skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či povinná (dlžník) v praxi naozaj použila finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. Taktiež Zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Rovnaký právny názor zaujal napríklad Okresný súd v Trebišove v uznesení zo dňa 25.11.2010, sp. zn. 6Er/699/2009-113. Oprávnený ďalej uviedol, že povinná uzavrela s oprávneným zmluvu o úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“). Priamo na prednej strane Zmluvy o úvere sa uvádza nasledovné: „Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok (na zadnej tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti“. Tak ako vyplýva z vyššie uvedeného znenia zmluvy o úvere, VPPÚ sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho

prevedenia, t. j. Zmluva o úvere a VPPÚ sú vyhotovené na spojenom hárku papiera, resp. obojstranne. Vzhľadom na túto skutočnosť je nepochybné, že dlžník podpisom Zmluvy o úvere jednoznačne prejavuje svoju vôľu byť viazaný aj VPPÚ. Z uvedeného vyplýva, že uzavretie Zmluvy o úvere samostatne bez toho, aby prejav vôle zahŕňal aj vôľu byť viazaný VPPÚ neprichádza do úvahy. Oprávnený si predložením Zmluvy o úvere, ako aj VPPÚ splnil na jednej strane svoju informačnú povinnosť vo vzťahu k dlžníkovi a na strane druhej bola splnená podmienka písomnej formy Zmluvy o úvere. Oprávnený je i naďalej toho názoru, že povinná nie je spotrebiteľ a z toho dôvodu je vylúčená aplikácia ustanovení zákona týkajúca sa neprijateľnosti zmluvných podmienok. Pokiaľ by súd nevyhovел argumentácii oprávneného, znamenalo by to znemožnenie využitia rozhodcovského konania pre oprávneného, pričom zo zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, iba ho obmedziť. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch navyše vyplýva jednoznačne aj z odporúčania komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Nie je pravdou, že rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu a v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Oprávnený si k tomuto tvrdeniu dovoľuje uviesť, že časová verzia predpisu účinná v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere nijakým spôsobom nezakazovala použitie rozhodcovskej doložky. Oprávnený si zároveň dovoľuje tvrdiť, že rozhodcovská doložka, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania, alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Povinná má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či rozhodcovská doložka v čase jej uzavretia sama o sebe umožňuje alebo neumožňuje dlžníkovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská doložka. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Oprávnený má z uvedeného dôvodu preukázateľne za to, že predmetná rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a z toho dôvodu nemožno mať žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Na základe uvedeného má teda za to, že rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako to naznačuje povinná, nakoľko nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa a ani od nej nevyžaduje, aby sa podriadila výlučne rozhodcovskému konaniu. Vzhľadom na uvedené oprávnený navrhol, aby súd návrh povinnej na odklad a zastavenie exekúcie zamietol.

5. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

6. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

7. Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/233/20170201.html>>).

8. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

9. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať,

10. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

11. Podľa § 45 odsek 2 ZRK, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

12. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

13. Podľa § 2 písm. a) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania; zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

14. Podľa § 52 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

15. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

18. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže

vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Súd na základe návrhu povinnej na odklad a zastavenie exekúcie posudzoval, či dojednanie rozhodcovskej zmluvy v danom právnom vzťahu je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník neplatná.

21. Súd po preskúmaní návrhu povinnej na odklad a zastavenie exekúcie, vyjadrenia oprávneného, ako aj exekučného titulu a zmluvy o úvere, zistil nasledovný skutkový stav: oprávnený ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ uzavreli dňa 07.06.2011 zmluvu o úvere č. 403700686 (ďalej len „zmluva o úvere“). Táto zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na znenie § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, znenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z okolností utvárania zmluvy a najmä s ohľadom na povahu strán zmluvy je zrejmé, že oprávnený pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvoril s povinným ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Aj keď v zmluve o úvere dlžník (povinná) prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, v danom prípade to nepostačuje na vyvodenie záveru, že daná zmluva nie je spotrebiteľská. Veriteľ totiž musí preukázať opodstatnenosť poukazu na podnikateľskú činnosť/povolanie/zamestnanie dlžníka a súvis poskytovaného úveru s takouto činnosťou; nepreukázanie tejto skutočnosti vedie k tomu, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú v takomto prípade použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Na základe uvedeného mal súd jednoznačne preukázané, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na právny vzťah medzi účastníkmi je nutné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán. V tejto súvislosti súd zistil, že spolu so zmluvou o úvere bola v ten istý deň uzatvorená aj rozhodcovská zmluva, na podklade ktorej v spore medzi účastníkmi rozhodol rozhodcovský súd. Súd preskúmal rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola uzavretá medzi veriteľom (oprávneným v tomto konaní) a dlžníkom (povinnou v tomto konaní), pričom zistil, že táto bola pripravená na vopred formulovanom tlačive, ktoré vypracoval veriteľ s tým, že sa v nej dopĺňali len určité údaje o osobe dlžníka a úverovej zmluvy, na ktorú sa mala takáto rozhodcovská zmluva vzťahovať. Otázkou, ktorou sa súd musel pri rozhodovaní zaoberať, bolo posúdenie, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne alebo nie, a teda či rozhodcovský súd mal právomoc rozhodnúť o nároku, ktorý si v rozhodcovskom konaní uplatnil žalobca a následne v exekučnom konaní oprávnený. V predmetnej rozhodcovskej zmluve sa veriteľ a dlžník dohodli, že spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienok zabezpečujúcej úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom alebo cestou príslušného súdu v súdnom konaní. Výber súdu, ktorý bude prejednávať vec a rozhodovať o nej spočíval na tej zmluvnej strane, ktorá podáva žalobný návrh. Podľa takto dohodnutej rozhodcovskej zmluvy tak je možné spory medzi stranami tohto konania riešiť aj v súdnom konaní, avšak výber, pred akým súdom sa bude riešiť ich spor, spočíva vždy na žalobcovi. Z takto formulovanej rozhodcovskej zmluvy tak vyplýva, že v prípade, ak by podával návrh na začatie rozhodcovského konania žalobca (oprávnený) ako dodávateľ, tak žalovaný (povinná) ako slabšia zmluvná strana, teda spotrebiteľ, bola nútená podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, pričom ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje aj problematiku rozhodcovskej zmluvy, sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa tak, aby bola zabezpečená ochrana jeho práv. Ak by žalobca ako dodávateľ začal konanie na rozhodcovskom súde, tak je takáto rozhodcovská zmluva neprijateľná, pokiaľ nie je daná možnosť pre spotrebiteľa, aby takéto rozhodcovské konanie zastavil alebo sa mu iným spôsobom vyhol. Aj napriek skutočnosti, že bola uzavretá rozhodcovská zmluva, ktorá mala nevýhradný charakter, tak spotrebiteľ mal len iluzórnu a domnelú možnosť voľby pri výbere súdu, ktorý bude prejednávať spory vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere, pretože súdu je známe z jeho činnosti, že oprávnený ako veriteľ pravidelne uprednostňuje pri riešení jeho nárokov a sporov vyplývajúcich z uzavretých úverových zmlúv rozhodcovské žaloby a rozhodcovské súdy, pričom jeho nároky vyplývajú zo štandardne formulovaných zmlúv. Okrem toho v prípade, ak si uplatňuje svoje práva z titulu úverovej zmluvy spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana tak ten uprednostňuje všeobecné štátne súdy pred rozhodcovskými súdmi. Zároveň súd tiež podotýka, že rozhodcovský súd iba málokedy posudzuje platnosť založenia vlastnej právomoci s tým, že túto pri svojich rozhodnutiach zväčša formalisticky konštatuje ako danú. Súd tak dospel k názoru, že oprávnený predložil účelovo povinnej rozhodcovskú zmluvu ako spotrebiteľovi, ktorý nepozná pravidlá rozhodcovského konania a nevenuje takejto rozhodcovskej zmluve dostatočnú pozornosť a zneužíva

tak nevedomosť spotrebiteľa pri vyjednávaní podmienok zmluvného vzťahu s tým, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže ho zhojiť ani skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá na samostatnom liste papiera. V takejto podobe uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu považujú i sudy za neplatnú a označujú ich ako zmluvy obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/107/2019-158 zo dňa 18.03.2020).

22. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený, a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere, konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

23. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Praktickým dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy bolo to, že spotrebiteľovi bola fakticky odoprená možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa podpisom rozhodcovskej zmluvy reálne vopred vzdal práva na účinnú právnu obranu. Rozhodcovský rozsudok iba formálne prebral argumenty žalujúcej strany a nevysporiadal sa s inštitútmi zameranými na ochranu práv vyplývajúcich pre spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Nemohol byť preto zákonným podkladom na vykonanie exekúcie.

24. Súd tak po preskúmaní rozhodcovskej zmluvy dospel k názoru, že tá má charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v dôsledku čoho je neplatná a to aj s poukazom na skutočnosť, že samotný oprávnený vyberal rozhodcovský súd, pred ktorým mali byť prejednané sporné nároky vyplývajúce z úverovej zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov súd návrhu povinnej na zastavenie exekúcie vyhovel. Súd návrh povinnej na povolenie odkladu exekúcie zamietol, nakoľko jeho povolenie by nadbytočne vzhľadom k tomu, že súd exekúciu zastavil.

25. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného predpisu, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

26. Podľa § 200 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie.

27. Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

28. Súdny exekútor podaním doručeným súdu dňa 02.09.2021 oznámil, že v prípade zastavenia exekúcie si trovy exekúcie neuplatňuje. Nakoľko súdny exekútor si v súvislosti so zastavením exekúcie náhradu trov exekúcie neuplatnil, súd mu náhradu trov exekúcie nepriznal.

Poučenie:

Proti výroku II. a III. tohto uznesenia je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Proti výroku I. a IV. tohto uznesenia nie je prípustné odvolanie.